

PLANINARSKI VJESNIK

SA VELEBITA.

USPON NA VAGANSKI VRH.

SNIMIO VJEK. CVETIŠĆ

POGLED NA BADANJ.

SNIMIO VJEK. CVETIŠĆ

OZEBLIN

NAPISAO Dr. FR. TUĆAN

Tamo dolje na dohvatu bosanskih planina, gdje se izmed kamenih gromila vere brzoteča Una, proteglo se gorovito bilo, izgrbivši svoja visoka pleća u visine od hiljadu i više stotina metara. Nastavak je to Plješvice ličke, a podigao se u visine modre, da se ogleda po Krbavi ravnoj il' da prisluškuje šumnom toku bistre Une. Da te sreća nanese u krajeve ove, da se osjetiš tamo na krbavskom polju ravnom il' u dolu oko Lapca donjeg, ele ne bi odolio srcu svome, već bi što prije potražio dobru zgodu, da se uspneš na koju od onih zelenih glavica. A ima ih puno. Sa krbavskog polja najlakše bi se uspeo na Rudog lisa (1611 m.), jer do njega vodi sve samo od Udbine Kožja draga. Dobar vodič proveo bi te s Rudog lisa na sjednu glavicu, najvišu u ovom kraju, na Ozeblin (1657 m.). A ako bi htio da udovoljiš onom čuvstvu, što svakog planinara obuzima, kad vidi oko sebe visoke planine, ti bi se verao s glavice na glavicu i bilo bi ti u ovom pustom kraju nekadanje krvave Krajine prijatno, voljko.

Nego daleko su te planine, pa se do njih teško dolazi. Nalaze se, izvan dohvata prometnih krajeva, pa čovjek treba i nekoliko dana dok se do njih dokopa. Ta najbliže željezničke pruge, koje vode prama tome kraju, ne idu dalje od Karlovca i bosanskoga Novoga. Iz Karlovca može čovjek nastaviti put automobilom do Petrovog sela ličkog, a onda kolima uz Unu do Lapca donjeg, ili zaokreneš na drugu stranu, pa preko Korenice paneš na Udbinu. Vozimo li se željeznicom do bosanskog Novog, zasjест ćemo tu na automobil, pa odjuriti zelenom dolinom Une do Bihaća, a odavle kolima u donji Lapac.

Svakako je put dolinom Une ljeđi, oku prijatniji, pa bi ga planinaru samo preporučili. Već tamo od Kostajnice počinju da se redaju slike, umilne i pitome, i što se dalje uz Unu povlačiš, sve te više oni krajevi čudnom nekom čarotrosti zaokupljaju, k sebi te vuku i ti bi najradije ovdje zaostao, da prislukuješ šumu lijepe Une, da se vereš po brdinama pounjskim. Eno jedva jedvice riješio si se monotone široke posavske ravnice, što se pružila tamo od Zagreba daleko prama jugoistoku i najednom, gotovo kradomice stadoše se javljati brežuljci sve veći i veći; kad najednom dosopti vlak na Veriginu strbanu ponad Kostajnice. Teško se uspeo na ovu stranu, pa kao da je odmora željan, zaustavio se tu na koji čas, da se onda strjelimice spusti kroz tunele i preleti preko uzanih gudura i dubokih jaraka, te padne tamo dolje na zelenu dolinu Une. Dolina Une! Meni najmiliji, najugodniji dijelak našega kraja, naše domaje! Gle, gdje se izmed bosanskih brdina i niza hrvatskih bregova raširio zelen sag, a preko njega prevukla se srebrena krivudasta nit — brzica Una. Provukla se izmed tih brdina, rastavila ih u dvije strane i dugovječnim tokom stvorila oširoku ravnici posutu zelen-travom i šarenim cvijećem. Po obroncima kojih stotinu metara tik iznad Une vijuga se vlak, čas iščezne u tunelu, čas se opet pojavi na strmom obronku i sve te groza hvata, da se ne strovali odozgo u valove Une. Ali on juri dalje, izmiče ispred tebe kao crna zmija, ostavljući iza sebe tek gusti bijeli dim, znak bijesa i snage svoje. A Una samo šumi i brza izmed kamena sad amo sad tamo, ko da nešto traži, ko da nešto zbori. Nju slušaju pogrbljene vrbe i dršču ko od tuge, bola. A tamo s onih hrda razliježe se tugaljivi glas, glas ženskog srca:

Uno vodo, gorka žedjo moja,
Povrat' meni, što si odnjela...

I Una kao da je jače zašumila, vrbe kao da su živilje uzdrhtale. Što, zar se sjeća bistra voda nedavnih dana nevolje naše, zar još ne može zaboraviti bratske kavge i inata ljutog. Ne, ne, teci, rijeko hladna, i pričaj rodu mome, da su prošli u nepovrat oni crni dnevi, zaboravi ih i šuti o njima! Gle eno tamo na obali tvojoj, na onom brežuljku:

„Crkve vidne, rodu znate,
Gdje si braća vjera triju
Istom nadom srca griju,
Istomu se bogu mole
Isti traže lijek od bole“.

I čuj, kako sve ozvanja jekom:

„Krsti nam se Jovo samo,
Križaj nam se Ivo tamo,
Klanjaj svecu, Omere,
Nema tomu zamjere!
Samu vama složnim trima
Tuj na jugu mjeseta ima!!!“

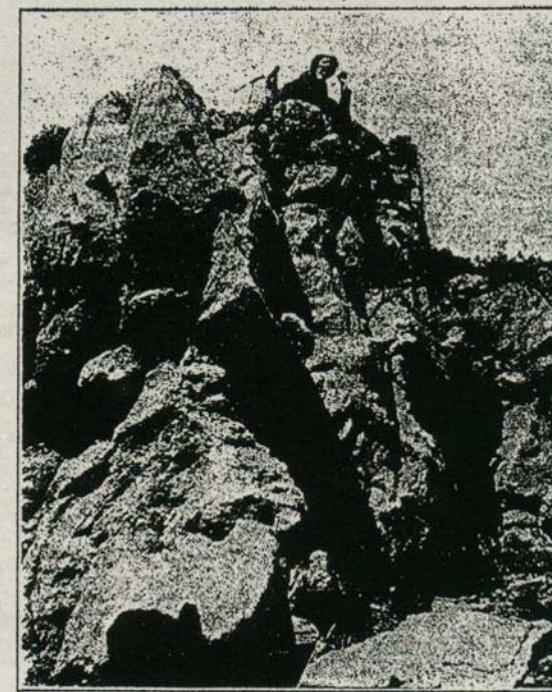
Teci i pričaj vrbama svojim, što tako vjerno pokraj tebe straže, pričaj svakome, da se rod tvoj prenuo, zamahnuo rukom, kročio nogom i hrli k slobodi. Mi te sada ostavljamo, bistra vodo, i letimo na planine naše, da pozdravimo planinkinje vile, da se okupamo u zračnim visinama. Pozdravit ćemo te opet s visokog Ozeblina!

(Nastavit će se).

PEĆINE KOD MELJANA

(ZAPADNI DIO RAVNEGORE)

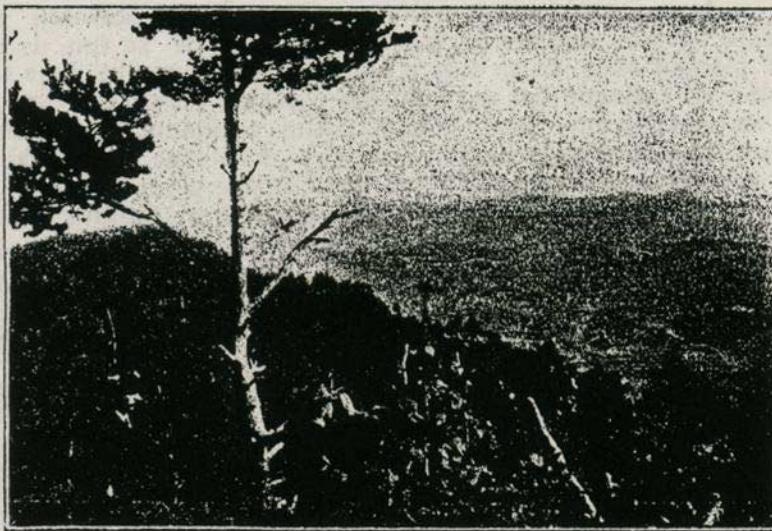
KUK POD VIŠEVICOM

O PLANINARSKIM PRILIKAMA NA VELEBITU.

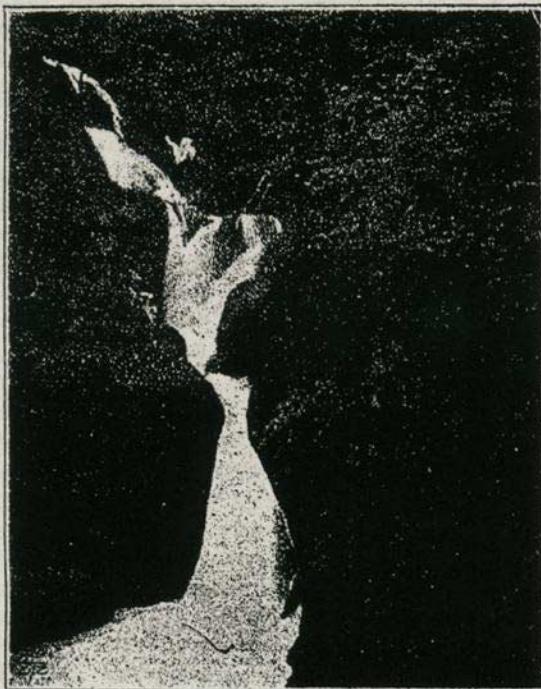
NAPISAO I. JURIČIĆ

Hrvatsko planinarstvo stoji pod znakom razvoja. Otkako je hrv. planinarsko društvo stalo razvijati nešto živahniju djelatnost, postepeno se povećava broj pravih planinara i prijatelja gorske prirode. Smisao za ljepote naših planina počeo se življe buditi ne samo medju planinarama, nego i među hrvatskim slikarskim umjetnicima, kako svjedoče krasne izložbe Crnčića, Ivekovića i Krušlina. Stao se razvijati živahan planinarski promet i sve češće se posjećuju ne samo bregovi, što su na domaku glavnom gradu, nego i one planine, što su po koju stotinu kilometara udaljene od Zagreba, kao n. pr. Risnjak, Viševica, Bjelolasica, Velebit.

S većine se ovih vrhunaca pruža prekrasan vidik na ubave okolišne doline, doce i dubrave i na nizove mnogolikog raščlanjenih kosa, kojih hrptovi šalju u vis nebrojene kršne i vrletne, dijelom gustim šumama obrasle kukove i vrhove. Ali sve to natkriljuje zgodan njihov geografski položaj, kojim ih je priroda obdarila: velik se kraj vrhova uzdigao na domaku morskim obalamama, a s ponajviših se pružio u neograničenu daljinu veličajan vidik na sinji naš Jadran i na kršne otoke, što su se po njem rasuli. Hrv. planinarsko društvo prema svojim čednim sredstvima i još čednijoj, bolje rečeno, nikakovo potpori interesovanih gradskih i seoskih općina, posvetile je svoju pažnju pridignuću planinarskog prometa i u ovim gorskim krajevima, a to ne samo zato, da pospješuje ciljeve, koje je dužno promicati, nego i zato, što mu je jasnā korist, koju iz razvitka planinarstva mogu crpsti ti naši krajevi. Društveni se rad oko toga sastojaо dosele u posjećivanju ovih planina, markiranju putova, da budu lakše pristupne, člancima u „Planinarskom Vjesniku“ o prilikama putovanja, konačenja i opskrbe, u opisivanju uspona i dr. No sve je to tek malen početak, jer smo još daleko od glavnog sredstva, koje je podobno odlučno djelovati na brzi razvoj planinarskog prometa, a to je podizanje na glavnijim bregovima prikladnih planinarskih skloništa i po mogućnosti

POGLED SA RAVNEGORE PREMA IVANČICI

SLAPOVI PUTOKA DRENOVCA ISPOD JANKOVCA

opskrbljenih planinarskih kuća. Turist, naročito strani, kad se odluči na ovako dalek put, ne čini redovno toga zbog pardnevne ture, pa stoga i ne ide rado u predjele, gdje se u blizini gorskih sljemenja ne nuda bar donekle prikladnom konačištu, a takove udobnosti sada ne nalazi na našim planinama. S Velebitom stoji u tom pogledu ponajgore, jer za olakoćenje turistike nije tamo dosele baš ništa učinjeno.

Pohod i dulje zadržavanje na Velebitu oteščani su u glavnome zbog slabe napučenosti obronaka ove planine, a tome su opet glavni uzroci s morske strane : strme i gole hridine, pomanjanje polja, šume, i žive vode, a ne manje i ljuta bura, što znade hujiti i urlati niz one vapnene vrleti i lomivrate i izrovane suhe drage, jaruge i gudure ; s ličke pak strane, koju krije gusta šuma bijelo- i crnogorice : opora klima i dugo ležeći sniježni nameti tako, te narod s ličke visoravni (oko 600 m.), nije smatrao probitačnim, do li u nekoliko slučajeva, da zadje iznad tog nivoa u ogranke Velebita te tamo utemelji svoje domove. Kraj ovakovih prilika na Velebitu, koji se protegao u dužini od kojih 150 kilometara (po prilici od Sv. Jurja kod Senja pa do gornjeg toka Žrmanje) sa širinom od kakovih 15 kilometara, nije čudo, ako je višednevni boravak na njem spojen sa znatnim poteškoćama, naročito što se tiče konačenja. Stoga su tuj rijetki oni planinari, koji bi se u njegovu središtu dulje vrijeme zadržavali, osim u blizini ono malo stalnih naselja, što ih tamo ima, kao n. pr. Krasno, Stirovača, Oštarija i dr.

Na visokim dulibama i travnicima ima doduše takozvanih stanova, u kojima ljeti borave pastiri, što pasu ovce na Velebitu : to su iz kamena na suho sagradjene kolibice 3—4 met. duge, oko 2 m. široke, a jedva 1 m. visoke, tako da se moraš čepeći uvući kroz mali otvor kao u kakav brlog ; pokrivene su sirotinski, ponajviše nejednolično istesanim daskama, raznolika oblika i veličine. Narednjim se obično sastoji iz jedne daske, položene na dva kamena, koja služi za sjedjenje pokraj vatre, sa strane su opet jedna dvije takove daske, gdje je ležaj pastirskog poglavice ili gospodara blaga ; mjesto svjetiljke služi vatra, koja gori dan i noć, a vrh nje komoštra (veruge) i s njih obješen lopiz (vrst lonca) ; ostali prostor ispunjuje nešto posudja, po par kablica,

forma za sir i mješina za mlječne proizvode, pa i koji sandučić za rublje i odijela, a naravno da u kolibi ima sjekira i pušku.

U jednom takovom stanu, na visini od kojih 1350 m. valjalo je dvojici naših planinara pred koju godinu prenoći, jer bi ih bila na planini zatekla gluha noć, a zgodnog konačišta ni nadaleko ni naširoko. K tome se o zapadu stalo mrgoditi nebo i nije pokazivalo dobre prognoze. Udobnost tog konačenja može se lako dokučiti, kad se zna, da se u kolibi moralо naći mjesto još za 4 pastira, dok je vatra velik dio prostora zapremila. Doda li se k tome žestok vonj obješenih mješina, napunjenih maslom, na tisuće muha, koje prekriše strop, stijene, mješine, posudje, a ma sve, što je u kolibi odmјeren ležaj na kamenom, hraptavom tlu, pa na sve to nekako oko ponoći silan blijesak i grmljavina, da se zemlja tresla i jak pljusak s vjetrom tako, da je doskora kroz bijedno skrpani krov provalila prava bujica i pretvorila ležaj u kaljužu, i napokon ono žudno očekivanje zore, čučići pola noći kod vatre, koja se jedva dala sačuvati : onda si možemo predočiti, koje li ugodnosti, naročito u slučaju nevremena, može očekivati planinar, koji ovdje namjerava više izleta poduzeti, te se u ovu vrst konačišta pouzda. Još valja primjetiti, da je toj dvojici planinara teškom mukom uspjelo nagovoriti gazdu, da ih primi u kolibu, jer bi im inače te burne noći valjalo bilo prenoći u šumi, na što ih je gazda ispočetka tvrdokorno upućivao.

Osim ovih, često osamljenih pastirskih stanova, koji se obično nalaze na visinama od 1000—1500 m., imade tuj i tamo obiteljskih stanova u većim skupinama, a na visinama od 600—1000 m. (a po gdjeđi i više), kuda polaze primorci sa svojim obiteljima i s blagom, kad ljetno sunce začne pržiti onu golu primorskiju krš. Tamo imadu ljudi svoje sjenokošće i lijehe, koje mjestimice obraduju.

Ovi su obiteljski stanovi sagradjeni nešto solidnije pa se mogu podosta razlikovati od pastirskih, no rijetki su, u kojima se čovjek može uspraviti. Nači ih je na zelenim planinskim uvalama i malim poljima kao n. pr. na Lubenovcu, Alanu, Rujnu (na karti Rovina), Močilama i dr., pa se u nuždi može i tuj dobiti prenočišta, nu ne uvijek zasigurno. Tako trojica naših planinara pred jedno 4 godine nijesu mogla dobiti prenočišta na Alanu (oko 1300), kamo su prispjeli prevečer sa Krasna preko Rajinca i Lubenovca, pa im onako znojnima, bez krovišta a na burnom Alanu, nije drugo preostalo, nego noću nastaviti put k moru u Jablanac na noćenje, kuda prisječe nešto iza ponoći. Razumljivo je, da će se planinar iza tako velikog puta teško riješiti, da se odmah sutradan uspinje na visinu, s koje je netom bio prizužden sači, dok bi to s lakoćom i rado učinio, kad bi mu bilo moguće prenoći gore na planini.

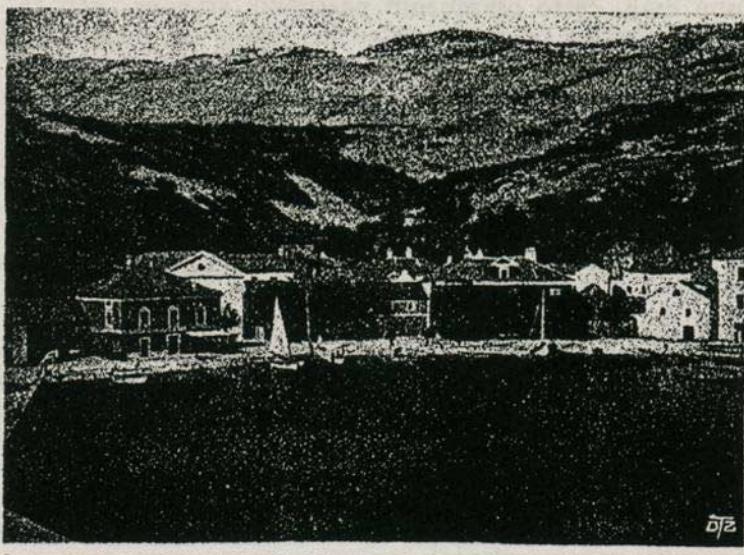
(Nastavit će se).

PLANINARSKE VJESTI.

Put sa Sljemena u Stubičke Toplice. Prije nekoliko godina sagradilo je hrv. planin. društvo znatnim troškom novi put sa Sljemena u Stubicu. Taj je put omilio planinarama i omogućio življiji planinarski saobraćaj između Sljemena i Stubice. Ušlo je regbi u običaj, da gradski izletnici u ljetno doba po nedjeljama u rano jutro uzlaze na vrh Sljemena, gdje se malko odmore u planinarskoj kući, a onda po toj novoj stazi nastavljaju put prema Stubici i Zaboku, odakle se na večer vlakom vraćaju u grad. Ta planinarska staza polagano se spušta i vodi po obronku gore ravno u Stubicu, duga je oko 12 kilometara i zato nepodesna za brzi silaz sa gore. Uz to ju je još preklane odron brije na posljednjoj četvrti tako pokvario, da je na tom dijelu postala neprophodnom. Treba priznati, da druga polovina te staze nije radi duljine mogla postati popularnom medju planinarama, koji i onako radje odabiru put u Stubičke Toplice i po prilici sa polovice te staze skreću lijevo prema dolini Pile i odanle prijekim putem u Stubičke Toplice. Ti su momenti ponukali društveni odbor, da će sada izvesti izravan put prama Stubičkim Toplicama i da će drugu polovinu dosadašnjeg puta radi odrona brije napustiti. U tu će se svrhu prosjeći pol kilometra šume i put znatno skratiti, a dozvola za to već je zamoljena. U proljeće moći će se tim putem brzo i lako silaziti sa Sljemena u Stubičke Toplice.

Poznato je, da je drvarska tvrtka, što je više godina izvozila drva sa Sljemena, znatno oštetila prvu polovinu planinarske staze sa Sljemena prama Stubici. Upravni je odbor hrv. plan. društva stoga zatražio, da tvrtka dade put popraviti i uređiti onako, kako je prije bio. Tvrtka se neko vrieme nečekala, ali je pod jesen ipak dala popraviti tri četvrtine pokvarene staze i obećala, da će zimi i prvi dio od 600 metara uređiti. To je ona dužna da učini i s obzirom na zakonske propise i s obzirom na općinstvo, napose planinare, za koje je u prvom redu taj put znatnim troškom izgradjen.

Izvještaji o snijegu i zimskom športu. Budući da se u nas stao življe buditi smisao za zimski šport i planinarenje u zimsko doba, upravni je odbor hrv. planin. društva zaključio, da će već ove zime tražiti i dobavljati izvještaje o stanju snijega iz važnijih i pristupnijih planinskih mesta u Hrvatskoj, napose sa Sljemena, Plješivice, Samobora, Ogulina, Delnice, Mrkoplja i Begova Razdolja u Gorskem kotaru. Planinari i prijatelji zimskog športa moći će se za te izvještaje poplatiti kod društvenih povjerenika I. Novaka, trgovca u Mesničkoj

1. POGLED NA KOŽJAK. 2. JABLANIĆ POD VELEBITOM. SNIMIO FR. TUĆAN

ulici, Drag. Privore, trgovca cipela u oktgonu I. hrv. štedionice i K. Jesenskoga, trgovca u Jurišićevoj ulici.

Predavanje o hrvatskim planinama u Karlovcu. Pučko-prosvjetni odbor grada Karlovca, koji priređuje pučka predavanja u gradskoj vijećnici, pozvao je potpredsjednika hrv. planinarskog društva prof. J. Pasarića, da drži predavanje o hrvatskim planinama s pomoću skioptičkih projekcija. On se tomu pozivu odazvao i njavio, da će 28. siječnja (u nedjelju) držati predavanje o hrvatskim gorama i uz to pokazivati niz slika iz svih poznatijih gorskih krajeva Hrvatske, napose sa Risnjaka, Viševicima, Bjelolasice, Kleka, Velebita, Učke, Plješivice i Sljemenu. Tomu će dodati nekoliko opisa i slika iz zimskog sporta u Hrvatskoj.

Stanje članova „Hrv. plan. društva“ u g. 1911. Izvješćujući prošle godine u „Planinarskom Vjesniku“, u broju od siječnja, o stanju redovitih članova, koje je od 346 njih u g. 1909. poraslo u g. 1910. za 79, dakle na 425, istaknuli smo, kako se taj broj mora smatrati s ićušnim, ako se uzme na um, da naše planinarsko društvo postoji malo ne 40 god., da naša domovina obiluje takim prirodnim krasotama i planinskim krajevima, koji su kao stvoreni za razvoj planinarskog društva i da n. pr. slovensko planinarsko društvo, koje postoji tek 19 godina, broji više hiljada članova. Nema sumnje, da razvoj planinarskog društva pospješuju zgodna, prometna sredstva, uredjeni planinarski putovi, planinarske kuće i sl., no ako li će onaj dio našega društva, koji doista ima smisla za prirodu, još i dalje okljevati s raznim ma-

ljušnim i većinom posve neumjesnim izlikama, da pristupi u plan. društvo; onda ćemo zacijelo j o š p r i l i c n o d u g o č e k a t i na takve uredbe, koje su podobne podići naše planinarstvo na viši stepen i posjet naših planina učiniti živahnim, udobnim i ugoćujim. Našemu planinarstvu nije nimalo u prilog i to, što naše općine, naročito one, u području kojih bi se planinarstvo moglo razviti bujnim životom, ne maju za ovaj „Sport“ ni smisla ni interesa. To isto vrijedi i o našim upravnim oblastima. Kad znamo, da hrv. planinarskomu društvu daje jedna jedina općina u Hrvatskoj i Slavoniji stalnu godišnju potporu uza sve to, što društveni rad ide za tím, da posjet naših planina oživi, da se stvore na njima takve uredbe, koje će biti podobne da pritegnu bar neki dio one ogromne turističke struje, koja teži smjerom prema moru i balkanskim zemljama: onda možemo ocijeniti skromno djelovanje i nastojanje društvene uprave, kojoj je uza sav istaknuti nehaj i slabo razumijevanje općekorisne svrhe planinarstva uspjelo u god. 1911. da povisi broj članova u temeljitelja za 1 na 29. a broj redovnih članova za 65 na 490.

Skupinu redovnih članova sačinjavao je: 82 privatna činovnika, 65 profesora i učitelja, 61 javni činovnik, 60 trgovaca, 49 obrtnika, 29 liječnika- 26 inžinira, arhitekta i graditelja, 25 odvjetnika i jav. bilježnika, 18 sudaca, 14 ljekarnika, 13 posjednika, ekonomi i posebnika, 11 svećenika, 9 bankara i industrijalaca. 8 šumara, 6 gospodja i 14 inih zvanja, ukupno 490.

Mnogogodišnje uporno nastojanje društva, da preuzeme posvema u svoju upravu gradsku lugarsku kuću na Sljemenu, uspjelo je, te je odbor preuzeo kuću dne 16. prosinca 1911., i odmah započeo s unutrašnjim adaptacijama i uređenjem kuće, koje će se još ove zime po mogućnosti dovršiti. Društvo je već smjestilo u kuću svoga opskrbnika. To je dakle prvi korak, koji je susretljivošću općine glavnog grada učinjen u prilog razvoju planinarstva i zimskog športa, a kako rekosmo, stajat će do toga, bude li u ljubitelja prirode te naših komunalnih oblasti i zem. vlade razumijevanja i spoznaje za koristi turističke industrije, da društvo što prije prema sredstvima pristupi k ostvaranju uslova, nužnih za živahniji razvoj turističke i u ostalim našim gorskim krajevima.

I. J.

Telefon na Sljemenu. Davna je želja i upravnog odbora i mnogih zagrebačkih planinara, da planinarska kuća na Sljemenu dobije telefon. Općenito se drži, da bi se time posjet Sljemenu i ljeti i zimi znatno digao. Izletnici mogli bi u svako vrijeme dobivati od opskrbnika planinarske kuće obavijesti o vremenu i prije odlaska iz grada naručivati sve, što im za boravak na gori treba, tako da ne bi trebali ništa sa sobom nositi. Opškrbnik bi opet mogao za vremena prijaviti naručene stvari i dotično jelo zgotoviti, dok izletnici stignu do planinarske kuće. Isto vrijedi i za obavijesti o konaku, čistom izgledu, temperaturi, vjetru, suncu. Poznato je, da često u proljeće i jesen leži nad gradom debela magla, a nad Sljemenom sjaje toplo sunce! Upravni odbor hrv. plan. društva ima na umu sve te prednosti telefonske sveze, pa je već prije 5 godina predao pošt. i brzojavnom ravnateljstvu molbu, da izvede uz sniženu cijenu telefon od grada do planinarske kuće na Sljemenu. No na žalost ta je molba ostala neuvažena. Budući, da je sada hrv. planinarsko društvo preuzealo lugarsku kuću u svoje ruke i u njoj namjestilo posebnog opskrbnika, prijeka je potreba, da se izvede telefonska sveza sa sljemenskom kućom. Stoga će drštvo ponovno zatražiti tu svezu i ujedno predložiti gradskom poglavarstvu, da ono zatraži telefonsku svezu sa lugarnicom na Rebru, a od Rebra bi se onda mogla izvesti sveza do planinarske kuće na Sljemenu. Hrv. plan. društvo spremno je u tom slučaju po svom opskrbniku preuzeti meteorološko izvješćivanje.

Planinarski izleti o Božiću. Kroz cijeli prosinac vladalo je nestalno i za ovo godišnje doba neobično vrijeme. Danas toplo, sutra hladno, jedan dan gusta magla, drugi dan vjetar i kiša, a na visinama i malo snijega, koji opet naskoro isčezava. Ta nestalnost postigla je vrhunac u oči Božića i na sam veliki blagdan: dva dana prije Božića tlak je zraka bio neobično nizak (736), a već sutradan na Badnjak, neobično visok tlak i uz to prekrasan hladan dan sa jasnim vidikom. Ta povoljna promjena izmamila je mnoge planinare u gore. Ali već drugi dan, t. j. na Božić, vrijeme se stalo u rano jutro mutiti i prije, nego su planinari stigli na cilj, okrenuo je jugozapadni vjetar i donio guste magle i poslije podne na gorama malo snijega, a u nizinama kišu. Nemile posljedice te nagle promjene osjetili su mnogi planinari u gorama našega primorja, dok je u okolini zagrebačkoj na Božić lijepo vrijeme potrajalo sve do večera. Četiri zagrebačka planinara uspela su se toga dana iz Lovrana na Učku nad Opatijom. Na vrhu Učke dospješe u gustu neprozirnu maglu i malo kasnije u sniježnu mečavu uz oštar hladan vjetar, a kod silaza prala ih je topla obilna kiša. Konac te pjesme bio je, da su do kože pokisli, prekinuli izlet i razočarani se još istog večera vratili iz primorja.